

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

nummer 1.

1. januar 1940.

12. årgang.

Blant røvere og andre med evangeliet i China.

Brev fra Dørum og Karlsen.

Årskede misjonsvenner og alle
«Misjons-Røsten»s lesere!

Guds fred!

Bare en liten hilsen så venner kan
at vi lever og har det etter for-
eldene bra.

Vi har nylig hatt stormøte med
sting stor tilslutning, hvorfor vi er
meget takknemlige.

Broder A. Nilsson fra Pai-Hsiang
og hans evangelist Chu-Ko kom og
salp oss. Det var stor nåde over
dem idet de frambar budskapet og
broder Nilsson sa til oss: «Det er en
gang jeg ser her: kineserne sitter ikke
og sover.» Nei, evangeliet lød med
kraft og da er det ikke så lett å være
sovende.

Hvis det er dødt og stengt på et
møte, så er det ikke sjelden å se at
kineserne dupper, så det trenges ån-
dens kraft til å framføre Guds ord.
Vi gledet oss meget over evangelist
Chu-Ko. Han har nå alt i lyset og
har gjort rett det som før var kroget,
derfor var der også nå slik fryd og
adem med hans vitnesbyrd.

Vi hadde bestemt bare to dagers mø-
ter, men så begynte det å snø så vel-
dig at mange måtte stanse igjen og
gikk heim igår (torsdag).

Det er virkelig ikke godt å herber-
gere så mange mennesker, men de var
så fornøyede, enda de måtte ligge på
benker, da alle kanger (senger) var
fulle. Mange hadde heller ikke tep-
per med seg, og her i byen er det ikke
som før at man kan leie tepper for
batten.

Det var sang og bønn imellom mø-
tene og alle syntes å være så glade.

Vår kjære bibelkvinne gjør et stort
arbeid, idet hun synger, leser og ber
med dem. Hun er så helt med Herren
og har gått meget fram i å forstå Guds
ord, så hun er en virkelig hjelp for
oss.

Ja, det var så herlig at vi fikk ha
disse møter og fikk være i fred uten
noen inngripen utenfra. Å, bare vi
måtte få alle disse med til himlen!

Det er særskilt noen som er oss til
stor glede. Deriblant er den søster
som vi før en gang skrev om at hun
ble behandlet så stygt av røverne. Hun
har fått flere med til møtene og er så
varm og frimodig.

Hun har ganske lang vei å gå, så
når hun skal hit om søndagene be-
gytter hun gjerne på veien i mor-
gendæmringen. Således var det en
søndagsmorgen hun sammen med de
andre som hun har fått med, kom
gående, at flere menn kom imot dem.
Disse var slike som ligger på lur ved
veiene for å plyndre dem som går for-
bi. De kunne se at en av dem hadde
pistol, den stakk fram under trøye-
armen. Både de eldre og yngre kvin-
ner som hun hadde følge med ble så
redde, men hun sa frimodig til dem:
«Nå må vi tale Jesu ord og ikke væ-
re redde.»

Røverne sa: «Hva er det dere sier
for noe?» Nå fikk hun anledning til
å fortelle hvem de var og hva Gud
hadde gjort. Så lot røverne dem gå
uten å ta noe ifra dem, og strålende
var hun da hun vitnet om det her på
møtet.

Ja, Herren hjelper dem som i en-
foldighet og tro forlater seg på Ham.

Vi har det framdeles bra her inne

i byen og møter ingen motstand av
den nye regjering, ennå da.

Her en dag måtte vi besvare en
mengde spørsmål. Politiet kom med
et papir som skulle utfylles. Deriblant
var der spørsmål om hvem vi stod i
forbindelse med her ute. Dette spørs-
mål gikk vi forbi uten å svare på, men
nå får vi se om de kommer igjen med
det.

Det ville vel være godt om vi kunne
henvise til noen, men vi har ikke kun-
net gjøre det uten å ha vennenes be-
vilgelse.

Det tør hende her blir stramme tøy-
ler i framtiden. Inntil nå har vi på
disse trakter hatt det meget fritt, især
når vi hører om hvor vanskelig det
har vært for mange.

Vi går kneveien herute. Hvor her-
lig at det står: «Kast all eders sorg
på Ham, for Han har omsorg for
eder.»

Det har vi fått gjøre i disse år, mere
enn før, og priset være Herren, ordet
har holdt.

Her kunne være meget å skrive om,
både gleder og sorger; men brevet
blir da for langt.

Vil slutte med hjertevarme hilser og
ønske om å få være innesluttet i
Vennenes forbønn.

Eders i Jesus og i Hans tjeneste:

Margrete Dørum. Hilma Karlsen.

Da Johan Hus førtes til bålet, hadde
man laget en papirkrone med malte
djevler på. Den satte man på hans
hode. Da Hus så den, sa han:

«Min Herre Jesus Kristus har båret
en tornekrone for min skyld, skulle
jeg så ikke for hans skyld kunne bæ-
re denne papirkrone.»

«Vi anbefaler nå din sjel til den on-
de,» sa den katolske biskop.

«Men jeg,» svarte Hus, idet han løf-
tet sitt blikk mot himmelen, «anbefa-
ler min ånd til deg, Herre Jesus Kri-
stus, du, som har forløst den.» Derpå
besteg Hus bålet og led martyrdøden.

Troens vei er Guds vei.

Søster Serene Løland forteller om Herrens ledelse og forunderlige hjelp. Hun valgte å gå troens vei.

Jeg kom til Kina første gang høsten 1921 under et amerikansk misjonsselskap. Etter endt sprogstudium blev jeg ansatt, først som oversøster, senere som leder av et av misjonens større hospitaler. Jeg hadde ikke vært lenge på misjonsmarken før jeg fikk forstå at den verdslighet og liberalisme som preget de fleste amerikanske kirkesamfund også hadde preget en stor part av selskapets misjonærer. Det dominerende i arbeidet var det sosiale og utdannelse. Det ble sagt meg fra en av de ledende misjonærer at av de innfødte prester var et litet antall omvendt til Gud. Dette ble for meg en veldig lidelse og kamp, og gang på gang lød Guds ord til meg fra 1. Kor. 6, 14: Drag ikke i fremmed åk med vantro. Jeg trøstet meg med at jeg kunne arbeide så noenlunde fritt i mitt hjørne, og vi ble vel-signet med så å si stadig vekkelser, men etter hvert ble det også der trangere, og da jeg kom tilbake 3. gang i 1934, var det så å si nesten lukket. Jeg fikk en medarbeider som på et åpent såkaldt bønnemøte opplyste oss at han ikke kunne tro på en så grusom Gud som kunne kreve blod til vår forløsning. En misjonær tok sin hatt og gikk, hvilket vi alle burde ha gjort. Her stod jeg side ved side med en som ringeaktet paktens blod. Gud talte natt og dag til meg ved ordet fra Es. 52, 11: Dra ut derfra. Rør ikke ved noe urent. Dra ut av dets midte. Renser eder som bærer Herrens kar. Likeledes fra Salm. 114, 1—2. Jeg kjempet i bønn under søvnløse netter inntil jeg nesten ikke orket mere. Gud viste meg veien, men jeg holdt krampaktig fast ved arbeidet, og mangen en gang utbrøt jeg: Gud, jeg kan ikke gå, jeg har ikke tro nok. Og dog hadde jeg før jeg reiste på misjonsmarken også prøvet i et par år å helt gå i tro til Gud. Men dette var i Kina, og hvem skulle Herren påminne?

Slik kjempet jeg i nesten 3 år. Så en dag lød Guds røst så mektig at jeg ble nesten maktesløs: «Når lyset i deg blir mørke, hvor stort blir da mørket? Nå måtte avgjørelsen komme. Jeg kastet meg på mine kne og oppga min

vilje og bad Herren tilgi min vantro og stridighet. Og da kunne jeg av et oppriktig hjerte si: Jesus ta alt som hindrer. Jeg gir opp min stilling, arbeid og alt, og jeg vil følge selv om det betyr nød og savn. Glede og fred strømmet over meg. Herren tok fra den stund ansvaret som min forsørger og forsvarer. (Es. 54, 5). Videre sier Herren: Melkrukken skal ikke bli tom og oljekruset ikke fattes olje. (1. Kong. 17, 14).

Den dag jeg sendte min resignasjon til det amerikanske misjonsselskap, var det som et åk falt fra mine skuldre. Fred som floden fylte min sjel og ånd. Halleluja, Herren er god.

For 2½ år siden ble min reise fra stasjonen som det står i Esais 55, 12: Med glede skulle i dra ut, og i fred skulle I føres fram. Bjergene og høyene skulle utbryte i fryderop for deres åsyn, og alle markens trær skulle klappe i hendene.»

Nå begynte et nytt kapittel. «Like-som Faderen har utsendt meg, sender også jeg eder.» Jeg stillet meg helt under Guds autoritet med mitt liv og ledelse med alt og i alt, og jeg kastet meg uforbeholdent på Ham.

Herren ledet meg så til en havneby hvor det åpnet seg arbeide sammen med innfødte søstre i en kinesisk lokal menighet. Vi leiet et lokale, tidligere butikk, på et av de mørkeste steder i byen, blant folk som riktig levet i synd og dødsskyggens mørke. Her hadde vi så møter hver aften, selv i de heteste sommermånedene med så overfylt hus at folk stod helt ute på gaten. En innfødt troende doktor og en evangelist vekslet med å tale på disse aftenmøter, hvor der var et blandet publikum, men møtene for kvinner som vi hadde om ettermiddagen, hadde en søster i forsamlingen og jeg. Hva fikk være vitner til å se av Herrens frelsende makt, var veldig, og selv japanesiske bombefly kunne ikke forstyrre oss. Om vi bare kunne åpne flere steder til å vitne om Jesus! Folket lengtet etter noe som kunne holde i krigens usikre og urolige tid.

I denne tiden hadde jeg ingen misjonsstasjon å ty hen til. Jeg hadde valget å gå utenfor leiren med Jesus

og akte Kristi vanære for en rikdom en Egyptens skatte. Og priser Herren som aktet meg til å gå denne vei, og jeg fant meg tilrette med å bo hos kineserne.

I begynnelsen av 1938 la Herren tilrette for meg å reise til Norge på ferie. Dagen før jeg reiste fra Kong fikk jeg brev fra en misjonær i Manilla med adresse til en troende familie i Singapore. Da båten ankrete ute på havnen i minnet Herren meg om at jeg stanset der. Kapteinen mente det var meningsløst, for alle båter av denne linje var fulltegnet for over 1½ år, jeg hadde kun penger nok til et par måneder.

Men Herren hadde noe å lære meg på denne troesvandring. Etter at jeg hadde fått passet stemplet og billett påtegnet, gikk jeg ned på linjens torbåt som tok oss til Singapore. Der hadde Herren beredt plass for meg sammen med en kinesisk evangelist Elsie Ding, og vi hadde 3 ukers timer hvor Herren underbart vellykket net. Da jeg hadde vært i Singapore omkring en måned, lot Herren meg forstå at det var for Elsie Ding at jeg hadde sendt meg dit. Dette hadde vitne som i 17—18 år hadde gått i tro til Gud, var sjuk, ble operert og fikk en engelsk doktors diagnose kreft. Jeg måtte si til Gud: Du hadde ikke sendt meg for å begrave Elsie. Denne tjeneste å stå med henne i en tjeneste helt innviet Herren. Elsie var veldig sjuk i 2 måneder. Så i januar ifjor følte jeg som jeg ikke orket mere, men helt sønderknust gikk jeg til for Herrens ansikt i bønn for Elsie. Under bønnen lød ordene: «Herrens din Gud er i din midte en veldig frelser.» Det ble ikke mere bønn, men Herren fylte mitt hjerte med lovprisning. Jeg gikk inn til Elsie og sa: Herren har helbredet deg. Jeg tok termometeret for å se om det var feber, den var helt borte. 4 dager etter grep Herren igjen inn på en underlig måte. Min båt ble forsinket i 4 dager, og da jeg reiste, var Elsie helt frisk. Av Herren var det gjort, og det var underbart for våre øyne.

Det år jeg var på misjonsmarken etter jeg hadde forlatt misjonsselskapet, fikk jeg oppleve det veldig kineserne, de troende, ble av Herren minnet om å gi til mitt underhold likeledes til min heimreise, ikke offer eller kollekter, men Herren minnet den enkelte og med glede kom

Søster misjonær
Herren kj
ne! Det e
hørt noe
flere gru
skrevet, me

Gud har
hjelp i tren
underba
hånd om
arbeidet
har god
ene, da de
landsbye
i uken.
Jesus.

sjellige be
sjuke, an
mann må k
re for et
net.

Da viser
an har gj
de må f
om og s
er og gi
an ser de
mange bøn
vi har væ
Vi har e

med sitt o
nyggelig
på fra Her
Igen ly
gå ut, og
fylle all
jeg ut.

sendt meg
Guds selsk
Deres i

Søster
ingen på
vi har la
gudfrykti
som bren
felse. J
der i de

Wilsen fra China.

Brev fra Gunhild Gundersen.

Yutze Hsien Shansi,
nov. 14. 1939.

mine misjonsvenner!

Herren kjenner sine og kjennes av dem. Det er nå lenge siden vennene har hørt noe fra Yutze Hsien. Jeg har flere grunner for at jeg ikke har hørt, men ikke mindre kan jeg si at Gud har vært god og vår tilflukt og hjelp i trengselens tid. I sannhet er det underbart hvorledes Gud har holdt hånd om oss til denne stund.

Arbeidet går det fram dag for dag. Vi har godt besøk på møtene søndag og da de kommer fra de omliggende landsbyer hvor vi går og har møter i uken. Stadig noen som vil tro på Jesus. De kommer med vidt forskjellige begjæringer. Noen fordi de vil bli sjuke, andre for de vil be at deres barn må komme heim igjen, atter andre for et urolig hjerte og meget andre grunner.

Da viser vi dem veien til Jesus, hva han har gjort for oss, og forklarer dem at de må først selv søke Gud og vennene og så kan Gud høre deres bønner og gi dem hva de begjærer om og ser det er tjenlig. Og vi har sett mange bønneemner besvart i dette år og har vært tilbake her.

Vi har en kvinne som er så lykkelig

lig. Hun hadde begjæring om å få brev fra sin sønn. Han hadde ikke oppholdt henne så hun hadde ikke noe. Hun var så bedrøvet. Vi ba for henne og la saken fram for Gud, og ikke lenge etter fikk hun brev fra gutten sin. Og så skrev hun til ham at nå hadde hun begynt å tro på Jesus og han hadde gjort henne så lykkelig. Og sønnen ble så begeistret at han kom heim og så til sin mor, og ga henne alt hva hun trengte. — Og han ville også tro på Jesus.

Så nå er hun et skinnende lys i denne landsby. Mange er kommet i berøring med evangeliet på grunn av hennes vitnesbyrd. Vi har nå møter i hennes heim hver tirsdag og der samles ikke få folk. Hun har to andre familier som bor i hennes gård og alle vil tro på Jesus.

En dag kom en mann til mrs. Yang (det er konens navn) og sa til henne, at siden hans kone var begynt å tro på Jesus, hadde hun sluttet med å røke sigaretter og tygge tobak. Han sa: «Det må være noe i å bli en kristen.»

Må Gud få opplyse mange av disse formørkede hjarter, så de må få del i Lammets nadverd. Be at Gud vil besøke dette land med frelse i disse siste vanskelige tider! Og for oss som står her ute, at Gud må få oss på den

beidet og det er godt å se hvor stor pris de har satt på hennes arbeid ute på misjonsmarken.

Som vi ser er det av grunner som hun ikke finner forenlig med Guds ord hun har gått ut og ønsker å stå alene med Herren, og være der hvor han sender henne. Hun kommer antakelig til å reise ut i januar eller februar og vil så langt det rekkes besøke de frie forsamlinger. Vi gir henne vår beste anbefaling.

Da hun ikke før har hatt noen kasserer her heime har jeg lovet å stå som sådan.

Venner som Gud minner om å støtte med midler kan sende dem til undertegnede.

Joh. Martinsen,
Klostertgt. 38, Moss.

plassen som han vil. At Jesus må bli sett og vi komme i bakgrunnen.

Da folket så Jesus ble de glade. Og det er hva folket trenger idag.

Sist søndag kom en ung kvinne og ba om forbønn. Hun hadde en stor verk på brystet og det var gått hull på den så materien fløt. Kineserne kan klare nesten alt synes jeg. Om det var en av oss ville vi ha vært iseng. Nå kom hun og søkte Gud som læge. Vi ba for henne og forklarte hva det var å tro på Jesus. Så ga jeg henne litt lysolvann å vaske såret med. Tror Gud skal helbrede henne.

Vi hadde et tilfelle for en tid siden. Hun hadde tuberkulose i hoften sin og kunne nesten ikke gå. Vi ba for henne og mens vi ba gikk det hull og materien fløt, så jeg ga også henne lysolvann å vaske såret med. Vi ba for henne flere ganger. Nå er hun helt frisk og kan gjøre hva som helst og gå lange veier. Hun sa at det kom ut et stort ben fra verken, men nå var hun helt god.

Jeg kunne fortelle mange ting som Gud har gjort i vår midte i dette siste år, men er redd for å ta opp for meget plass i bladet, så jeg vil fatte meg kort.

Jeg tenkte på å reise heim til våren.

Det ser jo ikke lyst ut, men om det er Guds vilje går det igjennom. Så det beste er «din vilje skje,» så må vi legge alle våre meninger tilside.

Har følt meg svært trett og nervøs det siste, da jeg har vært opptatt i hele sommer. Gått ut hver dag. Når det var svært varmt ventet vi til litt senere på dagen. Men vi ser at Gud har velsignet vårt arbeid. Ære til Jesus! Vi må arbeide mens det er dag, natten kommer snart da ingen kan arbeide. Be for oss, venner, at Guds kjærlighet må råde i våre hjarter, så vi må se sjele søke Gud, mere enn noen gang.

Vi skal nå i de første dager begynne å ta imot dem som vil slutte å bruke stoffet som ødelegger så mange mennesker. Mange har spurt om å få komme her og gi det opp. Gud legger det i våre hender så vi har bestemt oss til å ta imot dem.

Hjertelig takk for bladet som blir meg tilsendt. Det har vært uregelmessig den senere tid, antakelig blitt forlagt i dette land.

Vil slutte med å ønske vennene et godt og velsignet nytt år.

Eders ringe søster i Jesus

Gunhild Gundersen.

Serene Løland.

*

Søster Løland har vært i forsamlingen på «Logen» i en lengere tid og har lært å kjenne henne som en utryktig og varmhjertet kristen, som brenner av lengsel etter sjelesalvning. Jeg har flere utklipp fra bladet de kretser hvor hun før har ar-

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartallets slutt.

Vi må

nok dessverre legge på kontingenten fra nyttår. Med de flere ganger forhøyede priser både på trykk og annet, er det ikke mulig å få balanse i regnskapet. Pålegget blir bare 50 øre pr. år og skulle ikke forskrekke noen. De som allerede har betalt for 1940 får det etter den gamle pris. Prisen blir nå altså kr. 4.50 pr. år.

Løssalgprisen blir fra nå av 25 øre.

Det er ikke med noen glede vi går til denne lille forhøyelse, men det er ikke til å undgå. De fleste blader har jo forhøyet prisene for lenge siden.

ET TILBUD.

Alle som sender kontingenten for året 1940 innen 15. januar får bladet for den gamle pris. Hvis betalingen er innlevert på postkontoret innen 15. januar 1940 er prisen altså kr. 4.00. Etter 15. januar gjelder den nye pris kr. 4.50. Løssalgprisen blir 25 øre fra første nr.

DRAMMEN.

Vi har dessverre ikke noen kommisjonær i Drammen fortiden. Br. Einar Gulbransen kan ikke lengre ta mot kontingent for bladet. Postfunksjonærer får ikke tillatelse av postvesenet å gjøre det lengere. Johs. Ihlebek har også meldt fra at han ikke har anledning å være kommisjonær heller.

Vi takker brødrene for godt samarbeid.

Våre abonnenter i Drammen må av

25 år som søndagsskolearbeider.

En velkjent og aktet søndagsskolearbeider, bestyrer av «Håbet»s søndagsskole, Eidsvoll, broder Einar Strand, kunde den 19. november se tilbake på 25 års uavbrutt virke i søndagsskolen, hvorav de siste 15 år som bestyrer. Samtidig rundet han de 50 år.

Broder Strand begynte sitt virke i Odal, hvor han stiftet søndagsskole, virket senere i søndagsskolen i Møllergt. 38 under broder Barratts tid, og i de siste 22 år i søndagsskolen på «Håpet», Eidsvoll.

I anledning av dobbeltjubileumet holdt forsamlingen og søndagsskolen fest for ham lørdag og søndag 18—19 november 39. Det ble en riktig høytidsstund hvor broder Strand ble hjertelig hyldet for sitt trofaste virke i søndagsskolen. Han ble overrakt en gave fra søndagsskolebarna. Det var ca. 100 barn tilstede på festen.

Broder Strand har gjort en stor innsats i søndagsskolen i den menighet Gud har satt ham. Må Gud fortsatt velsigne hans liv og gjerning.

«Du skal lønne dine tjenere, profetene og de hellige og dem som frykter ditt navn, de små og de store.» (Johs. åpenbaring 11—18),

H. H.

den grunn sende kontingent pr. post inntil vi får ordnet oss med ny kommisjonær.

En ny troesmisjonær.

Som det sees av artikkelen om rene Løland annet sted i dette nummer ser hun nå ut fritt i dette nummer. Eldstebror i «Logen», Moss, Johs. tinsen har påtatt seg å stå som hennes kasserer.

Venner som blir minnet om å sende henne midler bes sende dem til

Hans adresse er: Klostergt. 38, Moss.

Vinterheftet

var jo enkelt og beskjedent i år, men det var lett å selge, sier de av kommisjonærer vi har hørt fra. Det er bare skade at så få forstår betydningen av å sprede opplysningen om misjonsarbeidet. Det er ikke noe som kan sammenliknes med det skolearbeidet når det gjelder å gjøre misjonsarbeidet blant oss kjent.

Har mange beviser på at helt forstående har lest misjonsbrevene i «Røsten» og blitt trofaste bidragsre og forbedere. Vi har noen bestilt igjen og de kan selges hele vinteren. Det er ikke spesielt julehefte.

Vi inntar noen uttalelser fra selgerne. «Takk for «Misjons-Røstens» vinterhefte. De var fine. Lang bedre enn reklamen du ga dem i «Røsten». Det gikk som «bråe smør», som de sier, nå vil jeg be deg sende meg heftet for kr. 10.00 igjen. Jeg vil gjerne ha det som snart som mulig.»

En spøter.

«Har den glede å sende oppgjør for vinterheftene. Det gikk utmerket, Gud være lov.

Hjertelig hilsen.»

Heim til Gud.

Vil med det sama meddele at broder Halvor O. Aase, Lunde, har forluren kala heim for ei stund siden, han er 32 år.

Han var av dei stille i landet og framfri i all sin ferd. Hugsar han når me gjekk heim av møti på «Gjettel.» Me gjekk og snakka om dei som høyrde Guds rikje til. Nå har han gjenge over frå tru til beskuelse, og alltid å vera heime hos Herren.

Lunde 27—12—1939.

Hans O. Berg

F

47 Hs
City

Kjære «Misj

Hjertelig ta
ge besøk i de

I fjor innto
vet av min

mann som ble
slik motstand

noen ord, me
vennene ville

broder på bib
Jeg må for

hjulpet igjen
spøster meldte

holder av de
vært elev på

Han får meg
fra. Han hje

møter, særlig
ne.

Både han
vet over å h

oss et godt
let ca. 60 ba

ren ville se

Hilsen

«Da sa je

at Jerusale

rer er nedbr

oss oppbygg

«Den lille

den ringe ti

ren vil la

(Esaias 60,

Fikk lyst

sende gjenn

«Misjons-R

teressere v

me i Norg

her over i

ske godt p

Fra arbeidet i China.

Brev fra Olga Schult.

47 Hsiao Cheng Hsing, West City, Peking, 22. nov. 39.

«Misjons-Røsten».

Hjertelig takk for dine regelmessige besøk i det snart svunne år.

Jeg inntok du noen linjer, skrevet av min evangelist, om en ung mann som ble herlig frelst og som led motstand i sin heim. Jeg tilføyde noen ord, med spørsmål om en av vennene ville underholde den unge broder på bibelskolen.

Jeg må fortelle at Gud storlig har hjulpet igjennom dine spalter. En av søster meldte seg straks som underholder av denne broder og han har vært elev på bibelskolen i snart et år.

Han får meget godt vitnesbyrd der. Han hjelper også litt til på våre møter, særlig på gate- og barnemøter.

Både han og vi andre er så bedrøvet over å ha vært nødt til å gi fra oss et godt møtelokale hvor vi samlet ca. 60 barn til søndagsskole. Eieren ville selv bruke det. Vi har

holdt barnemøter dernede og barneflokken samler seg omkring oss og spør om vi ikke snart åpner et annet lokale. En stor pike stod med tårer i øynene.

Også med leien av misjonsstasjonen har vi hatt vanskeligheter. Kontrakten utløp samtidig med gatelokalet og eieren la så meget på husleien at det må særlig hjelp til om vi skal kunne beholde det. Jeg har ikke noe garantert underhold. Jeg vet at Gud vil fylle våre behov. Kanskje atter noen skulle bli minnet om å tre støtte til.

Som vennene ser er de planer jeg hadde i sommer om heimreise ikke blitt realisert. Det lot seg av flere grunner ikke gjøre. Nå har jeg ingen bestemmelse om heimreise. Hvordan det enn blir i framtiden så vil misjonen fortsette og trenge venners forbønn og økonomiske støtte.

Så vil jeg ønske «Misjons-Røsten» et godt nytt år med Guds velsignelse over arbeidet.

Deres i nåden bevarte søster

Olga Schult.

Men så straks etter at lokaljakten var innstillet for denne gang kom det til et par av brødrene at Herren hadde noe annet på sitt veldige program som han nå først ville ha gjennomført.

Men så etter disse begivenheter var vi kommet meget nærmere til målet som så lang tid hadde vært speidet ut etter, nemlig lokale til møter, og i begynnelsen av dette fra Herren velsignede år 1937 kom gjennombruddet i dette henseende. En vakker svensk-Luthersk kirke som står her midt i hjertet av den norsk befolkede kolonien ble så åpnet på vid vegg og stillet til full rådighet for vår virksomhet. Ja til og med alterringen både utsides og innsides ble tilbudt oss å ta i bruk, så nå var vi som en Guds familie riktig kommet i vårt element.

Og du kan tro at her kjentes fritt i ånden til å forkynde ordet. Det var helt enestående, så nå ble det jubel og lovsang for alvor i Guds leire. Da vente syndere om til Herren og lagdes tilde rettferdige tall.

Videre hadde denne kirke en prektig underetasje, «basement», som det kalles på engelsk. Her var spisesal med border og stoler, til og med piano. Samtidig kjøkken med fullt tilbehør. Også denne rummelige avdeling med hele sitt utstyr ble overlatt til vår rådighet. Vi har gjort bruk av dette ved flere fest-avholdelser og stevner.

Så i denne kirke kunne vi riktig få snu og bevege oss, slik som det bør og sømmer seg i Herrens festsal. Noe av Salmisten herlige opplevelse gjorde seg gjeldende mere enn før er sikkert og visst, når han sier: En dag, Herre, i dine boliger er bedre enn ellers tusinde. (Salm. 84, 11).

Her kunne jo skrives en hel del mere angående virksomheten, men disse linjer skulle bare være en liten hilsen så meget at dere der heime i Mor Norge kan se at vi lever også herover i denne forferdelige hast-staden Brooklyn.

Så tilslutt en hjertelig hilsen til dere alle våre elskede venner der heime, også innbefattende dem av våre kjære på de fjerne misjonstrakter. Bare en liten tid i disse stridens og kampens land, så møtes vi for aldri mer å skilles i det ny Jerusalem. Halleluja.

Hilsen med Daniel 12, 5 og følgende.

Deres i nåden broder

Tom Gare.

Hilsen fra U.S.A.

«Da sa jeg til dem: Dere ser selv Jerusalem ligger øde og dets murer er nedbrutte; så kommer nå og la oss oppbygge dets murer.» Neh. 2, 17).

«Den lille skal bli til tusinde, og den ringe til et veldigt folk. Jeg Herren vil la det hastig skje i sin tid.» (Isaia 60, 22).

Fikk lyst til å skrive noen linjer å sende gjennom vårt felles kjære blad «Misjons-Røsten». Sikkert vil det interessere våre mange venner der heime i Norge å høre litt fra oss også her over i Brooklyn. Vi har det ganske godt på alle måter her borte. All ære og takk og ære til Herren Jesus. Tenk hvilken nåde å få være gjenstand for Hans godhet.

Så litt om virksomheten iblant oss. Nå har snart tre år gått siden våre møter begynte i lokalet.

Vi hadde før holdt bønnemøter en gang i måneden i private heim, men disse dyrebare sammenkomster var blitt rikelig gjestet av Herrens velsignelse, allikevel kjentes her en stor mangel, for ikke å si bedrøvelse. Det

var nemlig den samme ubehagelighet som har meldt seg på flere steder hvor Guds frigjorte barneskare har samles. Inget lokale til møter. Det manglet ikke på iver og begeistring iblant vennene for denne sak.

Så en strålende vårdag 1936 samledes flere venner i anledning av denne lokal-affære. Møtet fikk et godt utfall, og alle var enstemmig for saken. Da nå resultatet ble å få anskaffet lokale snarest mulig, valgtes noen venner til å ordne med denne sak. Det var nemlig broder A. Hansen og undertegnede som ble uttatt til denne gjerning, begge heimehørende i Spangereid, Mandal. Vi stillet oss villig til tjenesten og allerede den følgende dag bar det avsted på jakt etter lokale.

Men på denne vår første runde inntraff noe høyst merkelig som resulterte i at det ble et stort spørsmål hvorvidt tiden enda var inne eller ei, men vi fortsatte med vår oppgave, allikevel så fant vi ingen passende lokale til møter for det lille finansielle beløp som vi var istand til å betale. Det ble da ikke noe av at vi fikk komme iveri med denne vår plan.

SPREDTE FELTER

Meddelelse.

Predikant M. K. Kleppe er fratrått som forstander i menigheten Møllergaten 38, Oslo, og som ny forstander er kalt predikant Daniel Nilsen. Må Herren rikelig velsigne dem begge i deres tjeneste for Herren.

Menigheten Møllergaten 38, Oslo,
v/ Ældstebrødrene.

Fra Larkollen.

Vi har nå hatt besøk av søster Aslaug Bratås, som Herren har kalt til India.

Det har vært noen herlige møter vi har delt sammen, og Herren har vært underbart tilstede. Syndere er kommet og falt ned for korsets fot og funnet frelse i Jesu dyre blod. Godt å vite at ennå er nådens tid. Ennå er Gud å finne. Og stort at Herren sender arbeidere ut i sin høst.

Må Gud velsigne vår søster som er villig til å gi avkall på alt og dra ut i hedningeverden for å bringe folket frelsens evangelium. Det er et veldig offer nå i denne tiden, da alt mørkner til. Må vi som er tilbake bære henne fram på bønnens armer, og være med, med de midler vi kan. Må Gud velsigne arbeidet.

Rygge den 7. desember 39.

Eders søster i Herren

Marie Buberg.

Arbeid mens det er dag.

Vi synger i en sang: «Arbeid før natten kommer.» Det er en oppfordring som brødrene Gråth på Greåker har tatt alvorlig opp. Da det ikke før tiden var noen fri virksomhet på Greåker har disse venner opptatt virksomhet der og holdt på en tid. Møtene holdes i Folkets Hus hver onsdag aften. Søkningen til møtene er ikke stor, men vennene har tro til Gud at det vil lykkes. Flere venner fra Misjonshuset i Sarpsborg er ofte på besøk hos vennene og deltar i møtene.

Broder Anders Holm og undertegnede fra Sarpsborg besøkte vennene onsdag den 6. des. 39. Vi kjente at vi var velkomne, og det var gilt å få se vennene igjen. Br. Holm talte om Sakeus og hans møte med Gud, og fruktene av det.

Ja når menneskene får et oppriktig møte med Gud blir alt ondt fjernet, og alt som er urettferdig blir oppgjort og resultatet blir glede og fred i den Hellig And, når det blir glede og fred de troende imellom, da er det som Gud kan bruke et menneske og da er jeg sikker på at vekkelsen ikke uteblir heller. Sjele frelsen og går den «like vei» i dåpens grav for å oppstå og vandre i et nytt levnet. Jeg tror at vi går galt på vei når det blir lagt planer. For husk Gud har lagt sin plan for sine og da ryker våre planer istykker, men vi må være stille så Han kan få tale til oss, men vi har så ondt for å være stille for Gud i denne urolige tid.

Gud velsignet broder Holm på en underbar måte som enhver fikk føling av. Undertegnede fikk også anledning til å avlegge et personlig vitnesbyrd. Brødrene Hagstrøm og Karlsen vitnet om Guds store nåde. Ja det var i sannhet en herlig stund vi fikk sammen. Gud virket på de ugudelige. Må Gud velsigne vennenes arbeid så det kan krones med sjeles frelse. Det er flere slike steder det burde opptas et intens arbeid for sjeles frelse.

Husk Jesus kommer snart i skyen. Har vi noen nek med oss når vi går Ham i møte eller kommer vi tomhendt.

Husk enhver får lønn etter sin gjerning.

H. G., Sarpsborg.

Fra Sarpsborg.

I misjonshuset har møtene og virksomheten gått sin jevne gang. Vi har hatt besøk av flere tilreisende brødre og forsamlingens egne krefter har deltatt med iver.

Vi har også fått be med flere frelessøkende og dåpsvannet har også vært i bevegelse.

Flere barn har gitt seg over til Gud og er blitt frelste. Nå vitner de på møtene og deltar med liv og lyst. Br. Stefan Trøber arbeider med barna og ungdomsmøter og arbeidet viser seg å bære frukt.

Av predikende brødre har vi hatt besøk av bl. andre broder Hartford, Thor Sørli, Reidar Simonsen m. fl. Daniel Nilsen stanset etter stevnet i et par uker og det var mange herlige budskap han fikk frambære.

Br. Hans Utne fra Rygge deltok også til stor velsignelse en søndag. På ettermiddag den søndag ble også en ung pike døpt.

Noen av de unge er blitt åndelige og priser Herren i nye tunger.

Br. Abner Dahl deltok i ettermiddagsmøtet 1. juledag. Han har nå ca. 5 år reist som vekkelsespredikant i Sverige og er meget brukt av Gud til velsignelse der.

Besøkene til møtene kunne gjerne vært bedre, men er ikke allerverst heller.

2. uken i januar har vi fellestmøter med de fleste forsamlinger i byen og så håper vi å kunne ta fatt med liv og lyst i eget lokale igjen.

Be for Sarpsborg. Be at det må bli vekkelse.

Fra arbeidsfeltet.

(Forts. fra forr. nr.)

Da de venter oss i Guldverket som ligger ca. 1½ mil fra Råholdt, like til fjells fra Eidsvoll st., må vi dit og hilse på våre kjære venner som har den samme dyrebare tro. Gud være evig takk for det.

For 36 år siden gikk jeg denne vei i snø og isvann, men nå i de siste år har det blitt rutebil, så nå er det lett- vint å komme fram. Så gikk br. Hystad og jeg inn i bilruten som førte oss til målet. Bilruten stanset på ned- siden av familien Runtoms heim. Vi gikk og hilste på våre kjære søsken. Her har jeg flere ganger under årene hatt mitt herberge. Denne gang var vi velkommen til en annen heim, hvor jeg og Hystad ble i 8 dager. Et velsignet Betania også her. Flere møter ble holdt om kveldene som Herren velsignet. Hystad frambar et godt budskap til folket i sang og vitnesbyrd, Gud være takk. Hjertelig takk til vennene for den vennlighet de viste oss fra først til sist. (Hebr. 6: 10). Guds rike fred være med eder. Her traff jeg br. Josef Ruud. Han er bosatt her i Gullverket og er en kjekk upartisk broder. Han og broder Ruud deltok med i møtene, så det var godt å treffe disse to brødre. Gud signe dem.

Nå kom tiden at vi måtte, som Israel i gammel tid, bryte opp. Farvel, farvel, Gullverket.

Vi ble ifølge med br. Hystad til Oslo, da hans ferie var ute og en masse arbeid lå foran ham på hans kontor i Fredrikstad. Jeg dro heim til Skjeberg. En kjær hilsen til alle mine søsken fjernt og nær. (Gal. 5: 1, Matt. 25: 10 og 1. Tess. 4: 4-18).

O. Karlsen.

Fra Moss.

I «Logen», Moss, har brødrene Thor Sorlie og Reidar Simonsen virket i lengere tid. De har hatt møter hver uke tirsdag og torsdag. Flere har overgitt seg til Gud og søkt frelse for sin sjel. Besøket til møtene har vært bra og den åpen dør i ordet.

Bethel, Ski.

Forsamlingen på Bethel i Ski har nå feiret dobbeltjubileum. Det er 30 år siden virksomheten begynte, og 25 år siden lokalet ble bygget.

De egentlige grunnleggere for virksomheten på Bethel var støperimester Karl Andersen og hustru. De tilhørte forsamlingen i Torvgt. 7, Oslo, hvor Erik Andersen (Nordquelle) var forstander. Drevet av virkefrang for Gud kom de til Ski året 1908. De begynte da med bønn og samtalemøter i sin heim. Begynnelsen var meget ringe. Det var bare noen få som deltok. Årsaken var vel mest den at den frie bevegelse med det navn som var knyttet til den, Erik Andersen, (Nordquelle) var fryktet.

Men etterhvert som disse møter vant tiltro sluttet flere seg til og flere heim ble åpnet for bønn og samtalemøter.

Året 1909 tok virksomheten for det første virkelig fast form, og vennene gikk igang med offentlige møter. Martin Endsjø, Kristian Grønlund og Juel Holmen var det da som særlig åpnet sine heim for disse møter.

De første predikanter som deltok under den tiden var E. A. Nordquelle, H. Nystrøm, Johan Kiserud, Karelius Skaug og Martin Midje.

Året 1910 flyttet Jørgen Dammen til Ski, og kom med blant vennene. Da han også var en ordets forkynner ble han av vennene straks anmodet om å bli deres forstander. Noe han svarte ja til da han også selv følte seg kaldt av Gud til det.

Forsamlingen hadde stadig fremgang og snart ble husene for små. Da ble det aktuelt å bygge lokale. Året 1914 stod Bethel ferdig takket være en foretaksom leder, gode brødre og offervillige venner.

I 1915 brøt det ut en kraftig vekst på Bethel. Mange ble frelst, og mange troende som stod på avstand sluttet seg til.

Forsamlingen levet nå i blomstrings-

Ungdom og prøvelser.

Det er godt for de unge å bære åk — og at de siter ene og tier.

Det er mange ting som de unge synes er godt. Slikkerier, atspredelse, lek og morro i mange retninger, en lett og innbringende levevei, ferieliv — for ikke å snakke om lyster og laster. Alt dette og mere til synes de unge er godt så lenge de ikke har fått høyere idealer og mål, i allefall.

Nå ja, noen av disse ting hører med til dagens kost og skal barna og den oppvoksende slekt få det beste ut av livet så la oss endelig ikke sette tvangstrøye på dem, men la dem få vokse og utvikle seg etter den naturlige trang og muligheter, mener mange.

Men i våre dager har vi vel lett for å gløkke at åket også er godt. Men er ikke det bare trelldom, og er det ikke best med minst mulig av det å gå i åk da? Det trelende hverdagslige arbeid og slit og slep er vel ikke noe? Jesus sa riktignok: «Ta mitt åk på dere og bær.» — Og være modige nok til å gå sakte.» Nei det går ikke for unghesten,» sier du. Jo, visst! Ikke første dagen. Han må lære å lyde tømme om det skal bli arbeidshest av ham. Skal han bli nyttig i samfundet så må han også lære seg til å ta et skritt om gangen ved siden av gamle brunen og trekke harv og plog. Deretter godt stell og litt mere hvil enn de trenede voksne hestene — og så på igjen. En god sommerferie har han da også fortjent. Unghesten bør helst på havnen og

gjærne en skogtur som ikke er alt for begrenset.

En 70-årig mor og bestemor som har oppfostret 9 + 2 velskapt barn ønsker å oppmuntre og formane andre. Hun skriver følgende som kan være en røst fra en av de stille i landet.

«Jeg er så uverdigg til å si noe. Først må jeg dessverre si at jeg har vært en alt for sløv kristen. Dernest at jeg har strevet mere for familien en det har vært gavnligg i det lange løp. Jeg er blitt mere utslitt enn jeg behøvet å vært, etter alderen og den gode helsen jeg har hatt. Det hadde vært bedre både for meg, barna og heimen om jeg ikke hadde tatt på meg så meget av byrdene som jeg i overvurdning av mine krefter har gjort! Tilmelige bekymringer har også plaget meg uten særligg grunn.

Hadde jeg forstått bedre at det er godt for de unge å «bære åk», kunne de nok også lært mere i livets skole og blitt spart for mange skuffelser senere. De blir heller snildere mot hverandre om de får lære å «bære åk» i sin ungdom. De lærer mere å bli et forbillede i tale og ferd, som apostelen sier.

Men tenk at alle, ved Guds nåde, er kommet til korset og blitt frelst.

Mitt hjertes bønn er nå at de kunne bli i den enfoldigg troskap mot Kristus til enden. Må vi alle hver dag forvente ham.

Beste hilsen fra mor og bestemor.
Også fra

M. G.

årene, men har jo iblant hatt enkelte tilløp til fremgang. For tiden går det forresten bra og nå er det på fremat marsj.

Forsamlingen på Bethel er ikke tilsluttet noen bestemt organisasjon eller gruppe av menigheter, men er fri og fullstendig selvstendig. Den samarbeider med andre forsamlinger og predikanter på samme linje.

Forsamlingen fører ingen medlemsfortegnelse, men ønsker enhver velkommen som av hjertet ønsker å slutte seg til, så sant deres liv er i harmoni med Guds ord.

Forsamlingen tror på alt Guds ord og har hatt fra begynnelsen og har fremdeles bibelens lære om frelsen i

tid i mange år. Det skulle dessverre ikke få være bestandigg. Året 1925 var splittelsen med «Salen» der. Hovedskylden kan ikke legges på noen i Ski, men må tilskrives uoverensstemmelsen mellom Barrat og Nordquelle i enkelte lærespørsmål. Dette forårsaket skille mellom de 2 i Oslo, som sammen stod som bannerførere for den frie bevegelse i Norge. Skillet sprette seg over hele landet og Ski som ligger bare 3 mil fra Oslo skulle selvsagt ikke unngå denne skjebne.

Året 1928 døde forstander Jørgen Dammen. Dette ble forsamlingens annen store sorg på kort tid.

Etter dette har forsamlingen selvsagt arbeidet nokså tungt de senere

Kristus, dåp i vann, åndsdaap, helliggjørelse og Jesu gjenkomst, som sitt grunnfundament.

Bethel eies av vennene. Forsamlingen ledes av et brødråd. Av dem er en formann for huset, en kasserer og en sekretær.

Sin stilling som fri forsamling har Bethel aldri funnet noen grunn til å vike av fra, og står fastere idag enn noengang. En kansje for friheten vil denne forsamling fremdeles være i denne organisasjonsmettede tid. Stillingen er for tiden ikke populær, men at den vil bli det tviler vi ikke på.

Ruben Dammen.

Et saktmodig sinn er lik klippen i havet: alle bølger bryter seg imot den, men selv blir den stående.

Når du blir vred på et menneske, så forsøm ikke straks å be Gud for vedkommende. Det er den sikreste måte å få ryddet det onde opp med roten før det rekker å gro.

Oftre har jeg tenkt at jeg heller ville piskes enn igjen tre fram for mengden, og ennå er det meg stadig et vågestykke som jeg nesten gyser for, skjønt jeg føler meg lykkelig så snart jeg kommer i ånde.

Men det er vel gått således, for følte jeg intet ved å preke ville mine tilhørere intet føle.

Spurgeon.

En nyomvendt koreaner kom en dag til en misjonær og sa fram hele bergprekenen utenat. På spørsmål om hvordan han hadde lært dette, svarte han: Jeg er bare en dum bonde, og da jeg prøvde å lære utenat, ville ikke versene sitte. Så fant jeg på en utvei. Jeg lærte et vers og gikk så ut og praktiserte det på naboene mine til jeg kunne det. Slik tok jeg vers for vers.

En som arbeider for Gud er mere verdifull enn mange som sitter heime og bare tenker på ham.

Schriver.

Er Gud meg nådig, vinner jeg vel også engang menneskers yndest; vinner jeg den ikke, så la den fare sin kos! Guds nåde er meg nok. —

Luther.

Korsets nåde.

«Av nåde er I frelst, ved tro, og det ikke av eder, det er Guds gave.» Efs. 2, 8.

På Golgatakors ble Guds nåde, Jesu Kristi nåde fullkommen åpenbaret. Der ble den frie, uforskylte nåde erhvervet for oss. Det er derom Paulus taler i disse herlige ord: «Når en er død for alle, så er de alle døde». 2. Kor. 5, 15. «Vi ble forliket med Gud ved hans sønns død, da vi var fiender». Rom. 5, 10. Vi ble ikke forliket med Gud ved våre gjerninger, ikke ved noget som vi selv er eller gjør, ikke engang ved vår omvendelse og tro og bønn, men kun ved Jesu død. Og: «da vi var fiender». Derfor sier også apostelen Johannes: Jesus Kristus er en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men også for hele verdens». 1. Joh. 2, 2.

Ved døden på Golgata kors har Jesus erhvervet en nåde som tilhører alle mennesker, også de aller verste mennesker. Det er forsoningens nåde.

Denne Jesu Kristi nåde er kilden til hele frelsens nåde.

Ved denne nåde kaller og drager han oss. «Når jeg blir opphøyet fra jorden (d. v. s. opp på korset), skal jeg dra alle til meg». Joh. 12, 32—33.

Det er på grunn av denne nåde, at han gir oss syndenes forlatelse. «I Kristus har vi forløsning ved hans blod, nemlig syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom». Efs. 1, 7.

Det er på grunn av denne nåde han gjør deg rettferdig, så du kan si med sangeren:

«I ham er jeg hvit og ren.
hvor svart i mig jeg er,
i ham er jeg god og from,
ja salig allerede her.
Ti hvad han er det er og jeg,
fullkommen hellighet for Gud
og alt hans velbehag».

Og videre: Det er på grunn av denne nåde han gjør deg hellig. Heb. 13, 12. Det sterkeste helliggjørelsesmiddel, som finnes og som alene fører fram, det er nåden i hans blod.

Det er fremdeles på grunn av Jesu forsoningsnåde du får tjenestens nåde. Når du først lar ham få tjene deg, rense deg med sitt blod, får du lyst og vilje og kraft til å tjene ham i hans minste brødre.

Og fremdeles: Det er ved korsets nåde du blir en seirende kristen. Det har seiret i kraft av Lammets blod. Joh. 12, 11.

Og endelig: Det er ved korsets nåde du settes istand til å oppstå på den ytterste dag. «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evigt liv og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag». Joh. 6, 54.

Denne korsets nåde omgir deg som luften omgir deg. Den venter kun på å få lov til å komme inn i ditt hjerte. «Se jeg står for døren og banker, om noen hører min røst og åpner døren da vil jeg gå inn til ham. Joh. 10, 7.

Derfor står det i vår tekst: «Av nåde er I frelst ved troen». A tro er å motta korsets nåde som du mottar den luft du innånder.

«Jeg lukker deg inn
i mitt hjerte og sinn,
o Herre min,
med all din nåde og gaves.

Og denne tro, hvormed vi mottar Guds nåde er en gave står det i vår tekst. Og denne gave får vi av troens opphavsmann og fullkommer Jesus Kristus når vi ser hen til ham og hører hans ord. Heb. 12, 2. Troen kommer derved at man hører. Rom. 10, 17.

Og det skjer ved den Helligånd. Du får trang til å tro, du får evne til å tro, ja du får vilje til å tro. Og så tar du mot denne nåde til å tro og sier: «Jeg vil tro».

(Forts.)

Ny bok:

Himmellys i mørke tunneller.

Av Axel Nilssen.

Pris kr. 1.00 + porto 0.25.

Bestilles i:

MISJONS-RØSTENS eksp.
Sarpsborg.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFÉEN

(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

Trykt i Centraltrykkeriet, Sarpsborg.